

ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಗಾಳಿ ಬೆಳಕಿಗೆ ವ್ಯಾಪಕ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಯಲಿದು ಸಕಾಲ

ಶಿಕ್ಷಣದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ
ಹೇರಿಕೊಂಡ ಅನಗತ್ಯ
ಬೊಜ್ಜುಗಳನ್ನು
ಇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ
ಇದು ಸಕಾಲ. ಆದರೆ,
ನಮ್ಮ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ
ಮಾತುಕತೆಗಳು
ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ
ದುರ್ಬಲರಾದವರು
ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮೀಣರನ್ನು
ಒಳಗೊಳ್ಳದೆ ಹೋದರೆ,
ಅಂಥ ಮಾತುಕತೆಗಳಿಗೆ
ಯಾವ ಅರ್ಥವೂ
ಇಲ್ಲ.

ಕೊರೊನಾ ವೈರಸ್ ಸೋಂಕಿನ ಆತಂಕದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಯಾವಾಗ ಆರಂಭಿಸಬೇಕು ಎಂದು ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ಪೋಷಕರು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಸ್ವಾಗತಾರ್ಹ. ಮಕ್ಕಳ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ನಿರ್ಣಾಯಕಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಇರುವವರು ಅವರೇ ಆದುದರಿಂದ, ಪ್ರಸಕ್ತ ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ಪೋಷಕರ ಭಾಗವಹಿಸುವಿಕೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಹತ್ವವಿದೆ. ಆದರೆ, ಪ್ರಸಕ್ತ ಚರ್ಚೆ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಯಾವಾಗ ಆರಂಭಿಸಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಷ್ಟೇ ಸೀಮಿತಗೊಳ್ಳದೆ, ಕಲಿಕೆಯ ಕುರಿತ ನಮ್ಮ ಜನಪ್ರಿಯ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳ ವಿಮರ್ಶೆಗೂ ಚಾಚಿಕೊಳ್ಳುವಂತಾಗಬೇಕು. ಆಗಷ್ಟೇ ಈ ಚರ್ಚೆ ಹೆಚ್ಚು ಉಪಯುಕ್ತವಾಗಲಿದೆ ಹಾಗೂ ಮಕ್ಕಳ ಕಲಿಕೆಯ ಗುಣಮಟ್ಟವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲಿದೆ.

ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದ ಪ್ರಮುಖ ಉದ್ದೇಶ, ಸರಿತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಗುರ್ತಿಸುವ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯೊಂದಿಗೆ ಲೋಕದ ಕುರಿತ ಅರಿವನ್ನು ಮನದಟ್ಟು ಮಾಡಿಸುವುದು; ಇಂಥ ಕಲಿಕೆಯ ಮೂಲಕ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಎದುರಾಗಬಹುದಾದ ಸವಾಲುಗಳಿಗೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸಜ್ಜುಗೊಳಿಸುವುದು. ಪ್ರೌಢ ಹಾಗೂ ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣ ಅರಿವನ್ನು ನೀಡುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸ್ವಾವಲಂಬಿಗಳನ್ನಾಗಿಸುವ ಹಾಗೂ ತಮ್ಮ ಆಸಕ್ತಿಗೆ ತಕ್ಕಂತಹ ಉದ್ಯೋಗಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಸಮರ್ಥನನ್ನಾಗಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ತಿರುಗುಮುರುಗು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ರೇಸುಕುದುರೆಗಳಂತೆ ಭಾವಿಸಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಅಂಕಕೇಂದ್ರಿತ ಕಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಸಮೃದ್ಧಗೊಳ್ಳಲು ಅವಕಾಶವೇ ಇಲ್ಲದಂತಾಗಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿಯೇ ಶಾಲೆಕಾಲೇಜುಗಳಿಂದ ಹೊರಬರುವ ಬಹುತೇಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಅಂಕಪಟ್ಟಿಗಳ ಹೊರತಾಗಿ ಮತ್ತೇನನ್ನೂ ತಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ದು ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ನಮ್ಮದಾಗಿದೆ. ಇಂಥ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಚಲನೆಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಕೊರೊನಾ ಕಾಲಘಟ್ಟ ನಮಗೆ ಉತ್ತಮ ಅವಕಾಶವೊಂದನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿದೆ.

ಇಂದಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಉಳ್ಳವರು ಮತ್ತು ಉಳಿದವರು ಎನ್ನುವ ಎರಡು ನೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಾಜವನ್ನು ವಿಭಜಿಸಿದೆ. ಮಕ್ಕಳ ಕಾಳಜಿಯ ಕುರಿತು ಪ್ರಸ್ತುತ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತಿರುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು ಕೂಡ ಇದೇ ನೆಲೆಗಟ್ಟಿನಲ್ಲಿವೆ. 'ಶಾಲೆಗಳು ಬೇಕಾದರೆ ನಡೆಯಲಿ, ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಈ ವರ್ಷ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುವುದಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಕೆಲವು ಪೋಷಕರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಹೇಳುವುದು ಪೋಷಕರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಹಾಗೂ ಮಕ್ಕಳ ಕುರಿತ ಅವರ ಕಾಳಜಿ ಮೆಚ್ಚುವಂತಹದ್ದು. ಆದರೆ, ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಯಸುವವರು ಆನ್‌ಲೈನ್ ಮೂಲಕ ತರಗತಿಗಳ ಕೊರತೆಯನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆಂದು ಭಾವಿಸುವುದು ಹಾಗೂ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ದೊರೆಯಬಹುದಾದ ಸಂಸ್ಕಾರವನ್ನು ಮನೆಗಳಲ್ಲಿಯೇ ನೀಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುವುದರ ಹಿಂದೆ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿವೆ. ಇಂಥ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು 'ತಮ್ಮ ಮಗು' ಎನ್ನುವ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಾಗಿ ನೋಡಬಹುದೇ ಹೊರತು, ಸಾಮುದಾಯಿಕ ನೆಲೆಗಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನೋಡುವುದು ಕಷ್ಟ. ಪ್ರಸ್ತುತ ಆರೋಗ್ಯಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗಿರುವ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುವ ಹಾಗೂ ಖಾಸಗಿ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ತಮ್ಮ ಲಾಭಕ್ಕಾಗಿ ತರಾತುರಿಯಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಆರಂಭಿಸಲು ಉತ್ತಕವಾಗಿವೆ ಎಂದು ಆರೋಪಿಸುತ್ತಿರುವ ಜನರೇ, ಕೊರೊನಾ ಸಮಸ್ಯೆಗೂ ಮೊದಲು ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿನ ಅನಾರೋಗ್ಯಕರ ಪೈಪೋಟಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿದ್ದರು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಮರೆಯಬಾರದು. ಇದೇ ಪೋಷಕರು ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳ ಹುಚ್ಚು ಟಿಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದರ ಜೊತೆಗೆ, ಮಕ್ಕಳ ಆಟೋಟಿಗಳಿಗೆ ಕಡಿವಾಣ ಹಾಕಿ ಅವರನ್ನು ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕದ ಗಿಳಿಗಳಾಗಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳ ಭಾಗವಾಗಿದ್ದರು. ಈಗ ಬದಲಾದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ 'ಮನೆಯೇ ಮೊದಲ ಪಾಠಶಾಲೆ' ಎನ್ನುವ ಸತ್ಯ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರಿಗೆ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿರುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದೇ; ಇದು ಆತ್ಮಾವಲೋಕನದ ಸಮಯ.

ಶಿಕ್ಷಣದ ಮುಂದಿನ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳ ಕುರಿತ ಚರ್ಚೆಗಳು ಹಾಗೂ ಮಕ್ಕಳ ಆರೋಗ್ಯದ ಕುರಿತ ನಮ್ಮ ಕಾಳಜಿಯ ಮಾತುಗಳು ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿದ್ದರೆ ಸಾಮುದಾಯಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿರಬೇಕಾದುದು ಈ ಹೊತ್ತಿನ ಅಗತ್ಯ. ಎಷ್ಟೋ ಪೋಷಕರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ಕಳುಹಿಸದ ಹೊರತು ತಾವು ದುಡ್ಡು ಹೋಗುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಆಗದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿದೆ. ಮಕ್ಕಳಿಗೇನೋ ಒಂದು ವರ್ಷ ಶಾಲೆ ಬೇಡವೆನ್ನಬಹುದು; ಅವರೊಂದಿಗೆ ಪಾಲಕರೂ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಎನ್ನುವುದರ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಯೋಚಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಮಾತುಕತೆಗಳು ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ದುರ್ಬಲರಾದವರು ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮೀಣರನ್ನು ಒಳಗೊಳ್ಳದೆ ಹೋದರೆ, ಅಂಥ ಮಾತುಕತೆಗಳಿಗೆ ಅರ್ಥವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಶಿಕ್ಷಣದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಹೇರಿಕೊಂಡ ಅನಗತ್ಯ ಬೊಜ್ಜುಗಳನ್ನು ಇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ, ಸಮಾನ ಶಿಕ್ಷಣದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಎಷ್ಟು ಸಾಧ್ಯವೋ ಅಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಾಕಾರಗೊಳಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಇದು ಸಕಾಲ. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ವಿಸ್ತೃತ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರವೇ ವೇದಿಕೆ ಒದಗಿಸಬೇಕು. ಈ ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ಪೋಷಕರೊಂದಿಗೆ, ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಞರು ಹಾಗೂ ವಿವಿಧ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಪರಿಣತರು ಭಾಗಿಯಾಗುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆ ಚರ್ಚೆಯಿಂದಾಗಿ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಬೆಳಕಿಂಡಿಗಳು ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ, ಕೊರೊನಾ ವೈರಸ್‌ಗೆ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಧನ್ಯವಾದ ಹೇಳಬಹುದು.

■ ರಘುನಾಥ ಚ.ಹ.